

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 2559/24
13.6.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Смирчић, председника већа, Јасминке Бакић и Маје Цветић, чланова већа, у парници из радног односа по тужби тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Урош Митровић, адвокат из Панчева, Генерала Петра Арачића 4/6, против туженог КБЦ "Др Драгиша Мишовић - Дедиње", Београд, Хероја Милана Тепића 1, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиље изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 2646/21 од 28.2.2024. године, у седници већа одржаној 13. јуна 2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиље и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 2646/21 од 28.2.2024. године, у ставу првом, другом и трећем изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по жалби.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2646/21 од 28.2.2024. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражено да се обавезе тужени да тужиљи на име накнаде трошкова за исхрану за период од марта 2018. године, закључно са мартом 2021. године, исплати појединачне месечне износе, са затезном каматом почев од дана доспелости, до исплате, у висини и од датума ближе означених у садржини тог става. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражено да се обавезе тужени да тужиљи на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора за период од марта 2018. године, закључно са мартом 2021. године, исплати појединачне месечне износе, са затезном каматом почев од дана доспелости, до исплате, у висини и од датума ближе

означених у садржини тог става. Ставом трећим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом четвртим изреке тужила је ослобођена плаћања судских такси.

Против наведене пресуде, тужила је благовремено изјавила жалбу, и како произлази из навода и предлога жалбе, побијајући исту у одбијајућем делу изреке, из свих законом прописаних разлога, са предлогом као у жалби.

Испитујући правилност и законитост пресуде у ожалбеном делу, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 став 3 Закона о парничном поступку (“Службени гласник Републике Србије” 72/11...18/20) Апелациони суд у Београду, као другостепени суд, нашао је да је жалба тужиле неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде у потврђујућем делу, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити се жалбом тужиле указује на постојање других битних повреда које би могле утицати на правилност и законитост ожалбене пресуде.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужила је у утуженом периоду била у радном односу код туженог и обављала послове на радном месту серверке. Тужени је тужили основну плату обрачунавао према коефицијенту од 7.34 утврђеном Уредбом о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама, који коефицијент у себи садржи и накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, а у складу са одредбом члана 4 став 2 Закона о платама у државним органима и јавним службама, који је множила са основицом.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је, с позивом на одредбе члана 2 став 2 и 118 став 1 тачка 5 и 6 Закона о раду, члана 1 став 1 тачка 3, члана 2, став 1, члана 4 став 1 Закона о платама у државним органима и јавним службама, члана 91 став 1 Посебног колективног уговора за здравствене установе (“Службени гласник РС” бр. 96/2019 и 58/2020), те Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запосленим у јавним службама, закључио да је тужени, износ накнаде за регрес и исхрану у току рада, исказао у платној листи тужиле, да су исте накнаде садржане у коефицијенту плате тужиле и тужбени захтев тужиле за исплату накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у утуженом периоду одбио као неоснован, одлучујући као у ставу првом и другом изреке ожалбене пресуде.

Првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку разлоге које у битном прихвата и апелациони суд, као другостепени суд, у поступку њене жалбене контроле.

На права, дужности и одговорност запослених у здравственим установама примарно се примењује Закон о здравственој заштити, а у погледу питања која тим законом нису уређена, примењују се прописи о раду, као и општи пропис, Закон о раду, који је матични закон у овој области, на чију примену упућују правила из члана 172 тог

закона. Право на накнаду за рад односно плату регулисано је, међутим, Законом о платама у државним органима и јавним службама (“Службени гласник РС”, бр.34/2001...86/19), на чију примену упућују правила из члана 6а у вези члана 1 тачка 4 тог закона.

Сагласно наведеним упућујућим нормама, основна плата запослених у здравственој установи одређује се множењем коефицијента, основице за обрачун плате и корективног коефицијента. Коефицијент у смислу члана 4 закона изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему. Према правилима из члана 6 истог закона плата утврђена у смислу члана 2 овог закона исплаћује се за рад у пуном радном времену, односно радном времену које се сматра пуним.

На основу овлашћења из члана 3 назначеног Закона о платама у државним органима и јавним службама, Влада Републике Србије донела је Уредбу о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама. Наведеном Уредбом чланом 2, утврђени су коефицијенти за обрачун и исплату плата запосленима, за послове према стручној спреми, конкретно код тужиље степеном стручне спреме од 8,06.

Одредбом члана 2 став 1 Закона о раду (“Сл.гласник РС”, бр.24/2005...75/2014), прописано је између осталог, да се одредбе овог закона примењују и на запослене који раде на територији Републике Србије код домаћег или страног правног лица, а ставом 2 истог члана одређено је да се, између осталог, одредбе овог закона примењују и на запослене који раде у јавним службама, ако законом није другачије одређено.

Одредбом члана 118 став 1 тачка 5 и 6 Закона о раду (“Службени гласник РС”, бр. 24/05, 61/05...75/14), прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду и то за исхрану у току рада, ако послодавац ово право није обезбедио на други начин и за регрес за коришћење годишњег одмора.

Одредбом члана 2 став 2 истог закона прописано је да се одредба овог закона примењује на запослене у државним органима и органима територијалне аутономије, локалне самоуправе или јавним службама, ако законом није другачије одређено. Наведена одредба упућује на супсидијарну примену одредаба Закона о раду и то само у случају кад посебним законом положај, права, обавезе и одговорности запослених нису на другачији начин уређени.

Законом о платама у државним органима и јавним службама (“Службени гласник РС”, бр.34/11, 92/11, 10/13, 55/13, 99/14, 21/16), уређује се начин утврђивања плата, додатака, накнаде и осталих примања, поред осталог и за запослене у јавним службама који се финансирају из буџета републике, аутономне покрајине, односно јединице локалне самоуправе, као и за запослене у јавним службама који се финансирају из доприноса за обавезно социјално осигурање. Чланом 2 истог закона утврђено је да се плата одређује множењем основице са коефицијентом, са могућношћу додатка на плату, а поред ових елемената за запослене у јавним службама, који се финансирају из доприноса за обавезно социјално осигурање, плата садржи и део по основу радног учинка, при чему се плата одређује множењем коефицијената, основице и корективног коефицијента. Према одредби члана 3 истог закона, основицу за обрачун

плате утврђује Влада, а према одредби члана 4 и 5 закона, коефицијент изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему и садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Уредбом о коефицијентима за обрачун и исплату плата запосленим у јавним службама које је Влада донела на основу члана 8 Закона о платама у државним органима и јавним службама, који се финансира из буџета Републике Србије, аутономне покрајине, одредбом члана 2 став 1 тачка 1 ове Уредбе, утврђени су коефицијент за обрачун и исплату плата запослених из члана 1 ове Уредбе који се примењују на запослене у здравственим установама.

Посебним колективним уговором за здравствене установе (“Службени гласник РС”, бр. 96/2019 и 58/2020) у члану 91 став 1, уговорено је да запослени има право на одговарајућу плату, која се утврђује у складу са законом и овим уговором, док је ставом 2 истог члана уговорено да се плате утврђују на основу основице за обрачун плата, коефицијента са којим се множи осовница, додатака на плату, обавеза које запослени плаћа по основу пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање из плата, и дела плате по основу радног учинка у складу са законом.

На основу цитираних прописа који се као *lex specialis* примењују на обрачун и исплату зараде запослених у јавним службама, произлази да су примања по основу накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора садржана у коефицијенту као једном од елемената зараде, а Посебним колективним уговором није предвиђено ово право запослених. Зато је правилан закључак првостепеног суда да тужилји не припада право на исплату тражених новчаних износа на име накнаде трошкова за исхрану у току рада, јер су ова примања садржана у коефицијенту зараде.

Овај суд је ценио наводе жалбе тужилје да у складу са одредбама Закона о раду, послодавац не може запосленом у оквиру износа минималне зараде исплаћивати увећану зараду, накнаду трошкова и друга примања која се сматрају зарадом у складу са законом, али је нашао да су исти без утицаја на доношење другачије одлуке, јер ниједним актом којима су регулисана права запослених који зараду остварују из буџета Републике Србије није прописано посебно право на обрачун и исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, нити је Општи колективни уговор из 2008. године, био на снази у спорном периоду, због чега је овај суд као другостепени потврдио ожалбену пресуду у ставу трећем и четвртм изреке.

Жалба тужилје не садржи наводе који доводе у сумњу чињенично стање утврђено у првостепеном поступку, те се неосновано жалбом тужилје ожалбена пресуда побија из ових укидних разлога.

Потврђена је и одлука у погледу овог споредног тражења, законске затезне камате, јер је донета правилном применом правила из члана 277 и 324 Закона о облигационим односима.

Као правилна, потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу трећем изреке ожалбене пресуде, јер је донета правилном применом

материјалног права.

Како је жалба тужиље одбијена као неоснована, то је захтев исте за накнаду трошкова поступка по жалби одбијен и одлучено као у изреци ове пресуде у ставу другом.

На основу изложеног и применом одредби члана 390 и 165 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Зорица Смирчић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић